

Alles liep op rolletjes, tot aan het bloedbad.

De cavalerie van heer Hjortt, bestaande uit tweehonderd lansen, verspreidde zich door het kleine dorp. Ze namen hun posities in tussen de huizen die voor de helft in vakwerk waren uitgevoerd. Slechts een zeer welwillende beschouwer zou de slecht geëffende weggetjes met 'straten' hebben aangeduid. De strijdrossen gingen langzamer lopen en bleven vervolgens redelijk eendrachtig staan. De ruiters zaten kaarsrecht in het zadel, net zo recht als de lansen die ze schrap zetten tegen hun stijgbeugels. Het was een ongewoon warme namiddag in de herfst en na de lange aanloop tegen de steile helling van de vallei op, droop zowel paard als ruiter van het zweet. Toch zette niemand zijn koperen helm af. In het felle, alpiene zonlicht dat schitterde op hun wapens, harnassen en het ijzerbeslag, en met hun verschoten rode mantels die de onvermijdelijke vlekken bedekten, leek het alsof de cavalerie zó uit een legende was gestapt, of van een van de wandkleden in het huis van de burgemeester kwam aan galopperen.

Tenminste, zo moest het er voor de dorpelingen die door hun luiken gluurden hebben uitgezien. Maar in de ogen van de kolonel, heer Hjortt, zagen ze eruit als een troep huurmoordenaars op paarden, die voor het grootste deel van de tijd nauwelijks het benul hadden om te doen wat hun werd opgedragen. Als de ridder vechthonden had kunnen leren om slag te leveren zou hij daar de voorkeur aan hebben gegeven, gezien de mate van vertrouwen die hij in dit stel had. Niet veel dus, met andere woorden, bar weinig.

Hij gaf ook niet om honden, maar een hond was te vertrouwen, al was het maar om zijn ballen te laten likken.

Het gehucht lag verspreid over het laatste grasveld voor twee kale,

steile bergpieken, die pal tegen elkaar aan stonden. Het was aan alle kanten ingesloten door een donker woud, alsof de wildernis een val had opgezet voor de onvoorzichtige reiziger. Een typisch bergdorp dus, hier in het gebergte van Kutumban. Er stond alleen een lage, versterkte stenen muur omheen om de wolven buiten te houden, en af en toe een lawinetje, dat door de omringende hellingen op de nederzetting werd losgelaten zodra de sneeuw begon te smelten.

Heer Hjortt had zijn troepen regelrecht door de openstaande poort in de muur geleid en reed via het hoofdpad naar het grootste huis van het dorp... wat niet veel zei ten gunste van het gebouw in kwestie. Er stond een heg van ontbladerde rozenstruiken omheen en het was krap anderhalve verdieping hoog. De raamloze voorgevel van rood baksteen was onderbroken door een raster van zwart vakwerk, en het bemoste rieten dak stak omhoog als een heksenhoed. Precies in het midden, als een mond, zaten grote dubbele deuren. Ze waren zo hoog en breed dat twee ruiters naast elkaar naar binnen konden rijden zonder hun helm af te zetten. Toen hij bij de opening in de heg aan de voorkant van het huis kwam, zag heer Hjortt dat een van deze eikenhouten deuren op een kier stond, maar net toen hij dat detail in de gaten kreeg ging de deur dicht.

Heer Hjortt glimlachte even en hield zijn paard in toen hij bij de rozenstruiken aankwam. Hij riep met zijn diepste baritonstem: 'Ik ben heer Efrain Hjortt van Azgaroth, Vijftiende Kolonel van het Carmijnse Imperium. Ik wil de vrouw van de burgemeester spreken. Ik heb uw burgemeester onderweg ontmoet. Terwijl hij uitrust in mijn kamp...'

Iemand achter hem grinnikte hierom, maar toen heer Hjortt zich in zijn zadel omdraaide kon hij de schuldige niet lokaliseren. Het kon zelfs een van de twee dienaren van de Keten zijn geweest, zijn persoonlijke lijfwachten, die hun paarden voor de doornhaag hadden laten stoppen. Hij wierp de lijfwachten en de ruiters die bij hen in de buurt stonden een vernietigende blik toe, dezelfde blik waar zijn vader altijd zo buitengewoon gul mee was. Er viel niets te lachen, dat had toch duidelijk moeten blijken uit de manier waarop heer Hjortt die boerenpummel van een burgemeester van deze stronthoop uit de weg had geruimd.

'Ahum.' Heer Hjortt draaide zich weer om naar het gebouw en probeerde het opnieuw. 'Uw burgemeester bevindt zich in mijn kamp

en ik kom met zeer belangrijk nieuws. Ik wil onmiddellijk de vrouw van de burgemeester spreken.'

Iemand? Niemand. Het hele dorp keek stilletjes en bevreesd vanuit hun schuilplaats naar hem, dat kon hij voelen in zijn pijnlijke dijbenen. Maar niemand trotseerde het daglicht om hem onder ogen te komen of om hem verder te helpen. Boeren – wat een zielig zootje.

'Nog een keer!' riep heer Hjortt, die zijn paard aanspoorde en de tuin van de burgemeester in reed, naar de dubbele deuren toe. 'De familie van uw burgemeester dient mij, kolonel van het Carmijnse Imperium en ridder van Azgaroth, te ontvangen, of...'

De twee deuren sloegen met een klap open en een golf logge, harige beesten baande zich een weg naar buiten, het zonlicht in. Voordat de man uit Azgaroth kon uitwijken of zijn zwaard kon trekken, hadden ze hem al omsingeld. Hij hoorde een gedempt gelui van klokken – duidelijk het signaal dat de verrassingsaanval was ingezet – en het hongerige gegrom van de troep, en...

De kudde dromde om hem heen, snuffelend aan zijn paard met hun brede, slijmerige neuzen, maar nu de dieren aan de beperkte ruimte van het gebouw waren ontsnapt bleek dat ze helemaal niet op meer opwinding uit waren.

'Het spijt me heel erg, heer,' klonk ergens bij hem in de buurt een stem met het accent van het bergvolk. Er kwam een kleine, bleke hand boven het vee uit, midden tussen de golvende runderen, als een wanhopige drenkeling die probeert een stuk drijfhout te pakken te krijgen. De hand greep een zwarte vacht vast en een lichtvoetige blonde jongen van tussen de tien en de twaalf jaar oud sprong met een grote boog tevoorschijn en landde op de brede rug van een bergkoe. Hij keerde het beest naar heer Hjortt om en deed dat even moeiteloos als de man uit Azgaroth zijn strijdros onder controle had. Ondanks dit staaltje van vaardigheid en behendigheid bleef de ridder onbewogen.

'De burgemeestersvrouw,' zei heer Hjortt. 'Ik moet haar spreken. Nu. Is ze thuis?'

'Ik denk het wel,' zei de jongen met een blik over zijn schouder, ongetwijfeld om naar de stand van de zon te kijken in de luwte van de bergen die zich boven het dorp verhieven. 'Nogmaals, het spijt me van mijn koeien. Ze zijn erg onrustig, heer. Ik moest ze vroeg naar beneden halen, omdat er een paar dalen verderop een gehoornde wolf

is gezien. En eh, ik had de schuurdeur niet goed op slot gedaan.’

‘Je bespioneerde ons, hè?’ zei heer Hjortt. De jongen grijnsde. ‘Ik zal het voor deze keer door de vingers zien, als je naar binnen gaat om je meesteres te halen.’

‘De vrouw van de burgemeester is waarschijnlijk in haar huis, mijnheer, maar daar mag ik niet meer komen vanwege mijn onbehoorlijke gedrag,’ zei de jongen zichtbaar trots.

‘Is dit niet haar huis?’ Hjortt keek bedachtzaam naar het gebouw.

‘Nee, heer. Dit is de schuur.’

Een van zijn trouweloze soldaten grinnikte opnieuw, maar heer Hjortt gunde diegene geen voldoening door zich een tweede keer om te draaien. Als het werk van vandaag erop zat zou hij de schuldige gaan zoeken, en die zou dan wel merken wat ervan kwam als je de commandant uitlachte. Omdat hij nog geen twintig was beschouwde de cavalerie de nieuwe kolonel kennelijk als een groentje, net als de rest van het Vijftiende Regiment, maar hij zou ze spoedig laten zien dat een jongeling niet per definitie een groentje was.

Nu hun flinke veehoeder in contact was getreden met de indringers, deden de dapperste inwoners hun vrolijk geschilderde deuren open en kwamen stilletjes op hun veranda’s staan. Ze hadden duidelijk een diep ontzag voor de soldaten van het Imperium. Heer Hjortt gromde tevreden – het was zo stil geweest in het gehucht dat hij zich al had afgevraagd of de dorpelingen misschien getipt waren over hun komst en op een holletje de bergen in waren gevluht.

‘Waar is het huis van de burgemeester dan?’ Hij keek de jongen met een felle blik aan en liet de teugels in zijn handschoenen kraken.

‘Ziet u dat pad?’ zei de jongen, en hij wees naar het oosten. Toen hij langs de vinger van de knaap keek zag hij een weggetje naast een langgerekt huis en een kleine poort in de muur rond het dorp. Daar liep een onduidelijk pad omhoog, over de met gras begroeide voet van de steilste bergpiek in de vallei.

‘Mijn kijkglas, Portolés,’ zei heer Hjortt, en zijn lijfwacht kwam met haar paard naast hem staan. Heer Hjortt wist dat als hij dit onbetaalbare voorwerp in zijn eigen zadeltas meedroeg, een van zijn schurkachtige soldaten waarschijnlijk wel een manier zou vinden om het te stelen, maar bij zijn potige krijgsnon zouden ze dat geen van allen durven flikken. Ze overhandigde het hem en heer Hjortt haalde

het zware koperen haviksoog uit zijn hoes. Dit was het enige geschenk dat zijn vader hem ooit had gegeven dat niet een of ander wapen was, en hij greep elk excuus aan om het te gebruiken. Toen hij het spoor door zijn instrument uitvergroot had gevonden, volgde hij het door het veld omhoog en zag dat het in het omringende woud verder liep. Tussen het groen van de dennen en sparren liep een spoor van geelkleurende espen en toen hij door zijn kijkglas nog verder omhoogkeek, zag hij dat deze gouden ader helemaal doorliep tot boven op de berg.

‘Ziet u het?’ vroeg de veehoeder. ‘Daarboven wonen ze. Het is niet ver.’

Heer Hjortt bereikte een valse top en bleef tegen een boom staan leunen. De dunne stam boog mee onder zijn gewicht en de koperkleurige bladeren ritselden. De witte bast gaf af op zijn mantel. Het zigzaggende pad dat in de steeds steiler wordende bergheiling was uitgehouwen, was te verraderlijk geworden voor de paarden, dus heer Hjortt en zijn twee lijfwachten, broeder Iqbal en zuster Portolés, waren te voet verdergegaan over het blootliggende, steil oplopende graniet. De mogelijkheid dat het een val kon zijn liet hem niet los, maar tijdens de klim waren ze niets vijandelijkers tegengekomen dan een kolibrie. Nu zijn ogen gewend waren aan het vreemde diffuse licht van dit laatste beboste gedeelte zag hij iets meer dan honderd meter boven hen een bescheiden, fris gepleisterd huis op de rand van het volgende rotsplateau liggen.

Broeder Iqbal lachte en zuster Portolés vloekte, maar in haar uitbarsting zat meer humor dan in zijn lach. Ze liepen verder tussen de bomen en begonnen toen aan de laatste etappe.

‘Bij alle... duivels van Emeritus...’ pufte Iqbal, ‘waarom... woont een burgemeester... zo ver... van zijn dorp?’ De graanzak die hij over zijn schouder droeg en die nu voor een ander doel werd gebruikt, vertraagde zijn slakkengang nog meer.

‘Daar kan ik wel drie redenen voor geven,’ zei Portolés. Ze zette de kop van haar zware houten strijdhamer op de grond en leunde op de lange steel. ‘Kijk eens achter je.’

Heer Hjortt bleef ook staan om even te pauzeren – zelfs met zijn betrekkelijk lichte rijharnas aan was het een verdomd rottige klim. Toen hij zich omdraaide floot hij waardierend. Ze waren snel gestegen.

Onder hen lag het schilderachtige plaatsje, ingenesteld aan de voet van de bergen. Achter de dunne streep van de muur strekte de weelderige vallei zich uit tot in de verte. Een kronkelende beek scheidde de oostelijke bergketen van de westelijke. Heer Hjortt was echt geen bloeddorstige bruuft met maar één doel voor ogen – hij had wel degelijk oog voor de allure van een woonstee hoog boven je vazallen, omringd door de schoonheid van de schepping. Als deze onfortuinlijke missie voorbij was kon hij misschien de burgemeesterswoning ombouwen tot een jachthuis, zodat hij daar 's zomers kon verpozen met sport en ontspanning in de schone berglucht.

‘Dit is het beste uitkijkpunt van de hele vallei,’ zei Portolés. ‘Het biedt het dorpshoofd ruim de tijd om te beslissen hoe hij zijn gasten wil verwelkomen.’

‘Zou ze de ketel al voor ons op het vuur hebben gezet?’ zei Iqbal hoopvol. ‘Een kop jachtthee zou er bij mij wel in gaan.’

‘Wat deze missie betreft, kolonel...’ Portolés keek naar heer Hjortt maar ze ontweek zijn blik. Vanaf het moment dat hij haar had ingelicht over datgene wat hun hier te doen stond had ze haar onbehagen slecht weten te verhullen met valse bravoure. De ridder kon zich al voorstellen wat er ging komen. ‘Ik vraag me af of het bevel...’

‘En ik vraag me af of de gezagsdragers van de kerk mij twee anathema's hebben meegegeven om bij iedere stap die ik zet hun mitsen en maren te laten horen en voortdurend overal vraagtekens bij te zetten, in plaats van mijn opperbevel te respecteren als kolonel van het Imperium,’ zei heer Hjortt. De wangen van de grote vrouw kregen een kleur die deed denken aan een bloeduitstorting. ‘Azgaroth is al bijna een eeuw een trotse en trouwe dienaar van de koningen en koninginnen van Samoth, terwijl jullie pausen bij elke feestdag opnieuw in opstand schijnen te komen. Dus vertel me nog eens wat het nut is van jullie adviezen.’

Portolés mompelde een verontschuldiging en Iqbal rommelde nerveus met de vochtige zak die hij droeg.

‘Denken jullie dat ik plezier beleef aan wat we moeten doen? Denken jullie dat ik mijn soldaten deze taak zou laten uitvoeren als ik de keus had? Waarom zou ik zo'n bevel geven als het vermeden kon worden? Waarom...’ Heer Hjortt kwam net op stoom toen hij een felle pijnscheut door zijn schedel voelde gaan. Zo hevig en onaangenaam als het was, het ging na een paar tellen weer over. Het zette hem ze-

nuwachtig aan het denken. Bezorgde een van die twee heksen hem die hoofdpijn met hun duivelse trucjes? Waarschijnlijk niet, nu hij erover nadacht: hij had gedurende de hele rit naar boven al last van hoofdpijn gehad en toen had hij hun het plan nog niet verteld.

‘Vooruit maar weer,’ zei hij. Hij besloot dat het beter was om de kwestie op zijn beloop te laten zonder zijn gezag te laten gelden. Ook al hadden zijn lijfwachten bezwaren, deze missie was er een praktisch voorbeeld van dat je onaangename maar noodzakelijke dingen beter snel achter je kon laten, in plaats van te talmen en alle nare details uitgebreid te analyseren. ‘Laten we het vlot afhandelen. De weg is slecht, dus ik wil vóór het donker weer in de vallei zijn.’

Na een haarspeldbocht in het steile pad bereikten ze via een ruw uitgehakte trap het volgende plateau, met het huis van de burgemeester. Het was op dezelfde manier gebouwd als de huizen in het dorp, maar het had een veranda die over de rand van een niet al te steil klif hing. Dat ziet er aardig uit, dacht heer Hjortt, afgezien dan van het hek, dat gemaakt was van botten. Boven op elke naar buiten gebogen elandsrib stond de schedel van een of ander beest: vleeruil, marmotten en bergvossen. En boven de deur van het huis hing een enorme schedel die van een gehoornde wolf moest zijn. Toen de veehoeder opmerkte dat er eentje in het gebied was gesignaleerd, had heer Hjortt aangenomen dat het hoofd van die jongen vol zat met datgene wat zijn koeien produceerden, maar misschien slopen er in dit verlaten gebergte nog wel een paar rond. Wat opwindend om een jachtpartij op zulk zeldzaam wild te organiseren! Toen kraakte de deur onder de schedel en verscheen er iemand in de opening.

‘Aangenaam, vrienden. Jullie komen van ver,’ begroette de vrouwen. Ze zag er krachtig uit, maar ze was niet zo groot als Portolés. Haar gelaatstreken waren hard als de weg naar haar huis. Ze moest ooit behoorlijk sterk zijn geweest, op een boerse manier, toen haar lange, zilveren haren nog blond of zwart of rood waren geweest, naar achteren gebonden in vlechten op de manier die Hjortt zo mooi vond... Maar nu was ze gewoon een bejaarde vrouw als alle andere, minstens vijftig winters oud. Te oordelen naar de wirwar van botfetisjen die aan de takken van de enige boom hingen die binnen het hek stond – een hoge esp met een zwarte bast en bladeren zo grijswit als haar lokken – kon ze wel eens een tovenaars zijn.

Iqbal groette haar terug. ‘Aangenaam, moeder, zeer aangenaam.’

Mag ik u voorstellen, heer Hjortt van Azgaroth, Vijftiende Kolonel van het Carmijnse Imperium.' Het anathema keek even naar zijn commandant, maar toen heer Hjortt geen aanstalten maakte deze vrouw die mogelijk een heks was tegemoet te treden, mompelde Iqbal: 'Het is maar een oud vogeltje, heer, niets om u zorgen over te maken.'

'Een oud vogeltje of een piepkuiken, ik steek niet blindelings mijn hand in het nest van een vleeruil,' zei Portolés, die langs heer Hjortt en Iqbal liep om de oude vrouw in het Carmijns aan te spreken. 'Vrouw, uit naam van de Pontifex van het Westen en de Koningin van de Rest, beveel ik u in het licht te komen staan.'

'Koningin van de Rest?' Gehoor gevend aan Portolés' verzoek kwam de vrouw de krakende trap van haar veranda af en liep naar het hek. Voor een burgemeestersvrouw maakte ze een bescheiden indruk in haar geruite dirndl, alsof ze maar een gewoon dorpsmeisje was. 'En de Pontifex van het Westen, hè? De laatste marskramer die ons dorp aandeed bracht het nieuws dat de oorlog van paus Shanatu niet zo voorspoedig verliep. Maar ik neem aan dat er veel veranderd is. Is de vorstin van de Rest, gezegend wie het ook zij, nog altijd koningin Indsorith? En houdt dat in dat er een nieuw vredesverdrag is overeengekomen?'

'Dit vogeltje vangt nogal wat op in haar boom,' bromde heer Hjortt, en hij vroeg: 'Bent u inderdaad de vrouw van de burgemeester?'

'Ik ben burgemeester Vivi, de echtgenote van Leib,' zei ze. 'En ik vraag u opnieuw, met alle respect, tot wie moet ik in het vervolg mijn gebeden richten wanneer ik...'

'De rechtvaardige regering van koningin Indsorith, gezegend zij haar naam, duurt voort,' zei heer Hjortt. 'Paus Shanatu, gezegend zij zijn naam, heeft van hogerhand vernomen dat zijn tijd als Herder van Samoth tot een einde is gekomen, en daarmee is de oorlog voorbij. Zijn nicht Jirella, gezegend zij háár naam, heeft haar rechtmatige plaats op de Kansel van Onyx ingenomen en draagt de titels Paus Y'Homa III, Middernachtmoeder, Herderin der Verdooden.'

'Ik begrijp het,' zei de burgemeestersvrouw. 'En naast het aanvaarden van de abdicatie van een opstandige paus en de installatie van zijn bloedverwante op diezelfde verheven post, heeft onze geliefde Indsorith, lang moge haar glorie duren, ook haar nobele titels ingeleverd? Dus "Koningin van Samoth, Hart van de Ster, het Juweel van



Diadeem, Vorstin van het Carmijnse Rijk” wordt eh, “Koningin van de Rest”?’ De fijne lijntjes op het gezicht van de vrouw werden dieper toen ze glimlachte. Portolés glimlachte sluw terug.

‘Maakt u uit het eigenaardige gevoel voor humor van mijn ondergeschikte niet op dat er een beleidswijziging heeft plaatsgevonden; de eretitels van de koningin zijn onveranderd gebleven,’ zei heer Hjortt, terwijl hij nadacht over de disciplinaire maatregelen die hij tegen Portolés zou nemen. Als dat lelijke heksengebroid meende dat ze dergelijke geintjes kon uithalen bij haar bevelhebber omdat er geen hogergeplaatste geestelijke bij was als getuige van haar schandelijke praatjes, had ze het mis. Hij wenste bijna dat ze zou weigeren zijn bevel uit te voeren, zodat hij een excuus had om zich van haar te ontdoen. In het Hoogazgarothisch sprak hij: ‘Portolés, ga terug naar het dorp en geef het bevel. In de tijd die je nodig hebt om beneden te komen heb ik hier mijn zegje afdoende gezegd.’

Portolés verstijfde en keek heer Hjortt met een bedroefd gezicht aan om te laten merken dat ze had gehoopt dat hij van gedachten zou veranderen. Maar dat zat er niet in. De krijgsnon antwoordde in het Azgarothisch: ‘Ik... eh... ga eerst nog even binnen kijken. Om me ervan te vergewissen dat het veilig is, kolonel Hjortt.’

‘Ga uw gang, zuster Portolés, tot uw dienst,’ sprak de oudere vrouw, eveneens in die oude, in ere gehouden taal van heer Hjortts voorouders. Dat hadden ze niet verwacht, maar er was op de Ster veel veranderd sinds de tijd dat dit grootmoedertje in de bloei van haar leven was; misschien had zij meer van de wereld gezien dan alleen deze afgelegen berg. Nu ze dichterbij was gekomen, zag hij dat haar wangen eerder vol littekens zaten dan dat ze gerimpeld waren. Ze had een tamelijk rafelig litteken op haar kin. Voor het eerst sinds hun komst ging er een zorgelijke trek over het verweerde landschap van haar geelaat. Mooi zo. ‘In de keuken ligt een oude hond te slapen en ik heb liever dat u die in dromenland laat. Verder ben ik alleen. Maar beste kolonel, Leib moet deze morgen bij het kruispunt zijn geweest...’

Heer Hjortt negeerde de burgemeestersvrouw en volgde Portolés door de poort, over het pad van platte, kleurrijke stenen dat door de tuin liep. Ze waren zonder enige artisticeit neergelegd; het eerste wat hij ging doen was de meestermetelaar inhuren die de badkamers op het landgoed van zijn familie in Parmant had aangelegd, of anders haar leerling, als die verwaande kunstenaars niet bereid was driehon-

derd mijl de wildernis in te trekken om een tuinpad opnieuw te betegelen. Een mozaïek van miniatuurdieren zou leuk zijn, of misschien indigokleurige kiezelstenen, om het op een beek te laten lijken. Maar onderweg naar boven waren ze een watertje overgestoken, dus waarom zou hij er niet iemand op uitsturen om de bron ervan te zoeken en de stroom hierheen te verleggen, zodat er een echt riviertje door de tuin liep? Het moest niet zo moeilijk zijn om het daar verderop tussen de bomen vandaan te laten komen en het vervolgens over de rots naast de veranda te geleiden, zodat er een watervalletje ontstond dat...

‘Leeg,’ zei Portolés toen ze weer naar buiten kwam. Heer Hjortt was even de draad kwijt – het was ook zo’n steile klim geweest, en daarvoor een lange rit. Portolés ging zwijgend achter de oude vrouw staan die op het pad stond tussen heer Hjortt en haar huis. De vrouw zag er nu tamelijk nerveus uit.

‘Leib, mijn man, kolonel Hjortt. Bent u hem op het kruispunt tegengekomen?’ Haar stem klonk zwakker nu, niet veel luider dan de trillende espen. Dat moest wel een mooi gehoor zijn, die ruisende gouden bladeren vlak naast je raam als je na een inspannende jacht in je bed lag.

‘Nieuw plan,’ zei heer Hjortt, die geen moeite meer deed om in het formele Azgarothisch te spreken omdat zij het toch verstond. ‘Nou ja, het blijft voor het grootste deel hetzelfde, maar in plaats van vóór het donker naar beneden te rijden slaan we hier voor de nacht ons bivak op.’ Hij glimlachte naar de oude vrouw. ‘Maakt u zich geen zorgen, mevrouw, maakt u zich geen zorgen, ik breng mijn soldaten niet onder in uw dorp, dat verzeker ik u. Als ze klaar zijn slaan ze hun kamp op buiten het dorp. We vertrekken bij het eerste...’ Toen kwam de gedachte aan slapen in een echt bed bij hem op ‘... rond het middaguur. Morgen om twaalf uur. Portolés, breng verslag aan me uit als het achter de rug is.’

‘Wat u ook van plan bent, heer, laten we eerst met elkaar praten voordat u een besluit neemt,’ zei de oude vrouw, die scheen te ontwaken uit de angstige ban die door hun aanwezigheid over haar was gekomen. Ze nam een onbuigzame houding aan die hij helemaal niet prettig vond. ‘Uw officier kan vast wel een paar minuutjes blijven voordat ze uw bevel gaat overbrengen, zeker als we u hier vannacht te gast hebben. Laten we met elkaar praten, u en ik, en wat uw bevel

ook moge zijn en hoe dringend het ook is, ik zal ervoor zorgen dat het de moeite waard is om te luisteren.'

Heer Hjortts maag draaide om toen hij over de schouder van de vrouw heen de zielige hondenblik van Portolés zag. Iqbal had in ieder geval het fatsoen om de vrouw met een uitgestreken gezicht aan te blijven kijken.

'Of het kan of niet, zuster Portolés zal niet wachten,' zei heer Hjortt kortaf. 'Wij gaan praten, u en ik, en zonder omwegen, vergis u niet, maar ik zie geen reden om mijn ondergeschikte op te houden.'

De oude vrouw keek met een frons achterom, langs Portolés naar de open deur van haar huis, en haalde haar schouders op. Alsof zij enige invloed had op hoe dit ging aflopen. Met een plotselinge, onechte en geslepen glimlach zei ze tegen heer Hjortt: 'Zoals u wilt, edele heer. Ik dacht alleen dat u de zuster misschien nodig had tijdens het gesprek, want dat kon wel eens een tijdje gaan duren.'

Bij de genade van de Gevallen Moeder! Wist ieder ander beter dan heer Hjortt zelf hoe hij een gesprek moest leiden? Dit duldde hij niet.

'Goede vrouw,' zei hij, 'het schijnt dat we nog veel meer te bespreken hebben dan ik aanvankelijk vermoedde. Maar zuster Portolés heeft dringende zaken af te handelen en daarom moet ze gaan voordat wij beginnen aan het lange gesprek dat u zo graag wilt voeren. Maar weest u niet bang, aan de tegenprestatie voor het leveren van voorraden die uw man bij het kruispunt aan ons heeft voorgelegd, zal worden voldaan. Dat is ontegenzeggelijk redelijk. Nu moet je gaan, Portolés.'

Portolés salueerde spottend achter de rug van de oude vrouw en beende toen de tuin uit. Zo humeurig had hij haar nog niet eerder gezien. Iqbal fluisterde iets tegen haar toen hij bij de poort opzijging om haar door te laten, maar hij trok zich niet op tijd terug toen ze naar hem uithaalde. De krijgsnon gaf hem een mep tegen zijn misvormde oor, dat als het buitenste blad van een overrijpe kool uit zijn bleke tonsuur stak. Haar razernij maakte haar gezicht zo mogelijk nog onaantrekkelijker. Iqbal sloeg met zijn zware jutezak naar haar terug en hoewel Portolés de klap ontweek, sproeiden er rode druppeltjes uit de donkere bodem van de zak toen die langs haar gezicht zoefde. Als de zuster het bloed op haar gezicht al opmerkte scheen het haar niet te deren. Ze zwaaide de zware hamer over haar schouder

en begon met slepende voeten af te dalen over het verraderlijke pad.

‘Mijn man,’ fluisterde de oude vrouw, en toen heer Hjortt naar haar omkeek zag hij dat ze met grote ogen naar de druipende zak van Iqbal staarde.

‘Het is beter als we naar binnen gaan om te praten,’ zei heer Hjortt met een knipoog naar Iqbal, terwijl hij de vrouw aanspoorde in de richting van haar deur. ‘Kom, kom, ik heb een absoluut briljant idee hoe u en uw mensen kunnen helpen met de inspanningen voor de oorlog, en dat bespreek ik graag bij een kopje thee.’

‘U zei dat de oorlog voorbij was,’ zei de vrouw als verdoofd, terwijl ze maar naar de zak bleef staren.

‘Dat is ook zo, dat is ook zo,’ zei heer Hjortt. ‘Maar we moeten ons inspanningen getroosten om ervoor te zorgen dat hij niet weer oplaait, hè? Nou, wat hebt u in huis om de dorst te lessen van dienaren van het Imperium als ze thuiskomen van het front?’

Ze bleef even stokstijf staan maar kon nergens naartoe, dus ging ze heer Hjortt en broeder Iqbal voor naar binnen. Het was stil in de tuin, afgezien van de bomen en het klikkende geluid van de botfetsjes als de wind met zijn hand over de stoppelige wang van de berg streek. Het geschreeuw begon pas nadat zuster Portolés was teruggekeerd in het dorp, en ze hadden daarbeneden zoveel te doen dat ze de weergalm vanuit het huis van de burgemeester niet hoorden.